Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης: Πνευματικές δοκιμασίες - Θεοεγκατάλειψη (Αρχιμ. Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Μαΐου, 2010

Η οδός του χριστιανού σε γενικές γραμμές είναι τέτοιας λογής.

Στην αρχή ο άνθρωπος προσελκύεται από το Θεό με τη δωρεά της χάρης, κι όταν έχει πια προσελκυσθεί, τότε αρχίζει μακρά περίοδος δοκιμασίας. Δοκιμάζεται η ελευθερία του ανθρώπου και η εμπιστοσύνη του στο Θεό, και δοκιμάζεται «σκληρά».

Στην αρχή οι αιτήσεις προς το Θεό, μικρές και μεγάλες, ακόμη και οι παρακλήσεις πού μόλις εκφράζονται, εκπληρώνονται συνήθως με γρήγορο και θαυμαστό τρόπο από το Θεό.

Όταν όμως έλθει η περίοδος της δοκιμασίας, τότε **όλα αλλάζουν και σαν να κλείνεται ο ουρανός** και να γίνεται κουφός σ' όλες τις δεήσεις.

Για το θερμό χριστιανό **όλα** στη ζωή του γίνονται δύσκολα. Η **συμπεριφορά** των ανθρώπων απέναντι του **χειροτερεύει**, παύουν να τον εκτιμούν αυτό πού ανέχονται σ' άλλους, σ' αυτόν **δεν** το συγχωρούν, η εργασία του πληρώνεται, σχεδόν πάντοτε, **κάτω** από το νόμιμο, το σώμα του εύκολα προσβάλλεται από **ασθένειες**. Η φύση, οι άνθρωποι, **όλα** στρέφονται εναντίον του.

Παρότι τα φυσικά του χαρίσματα δεν είναι κατώτερα από τα χαρίσματα των άλλων, **δεν βρίσκει** ευνοϊκές συνθήκες να τα χρησιμοποίηση. Επί πλέον υπομένει πολλές **επιθέσεις** από τις δαιμονικές δυνάμεις και το αποκορύφωμα είναι η ανυπόφορη **θλίψη** από τη θεία εγκατάλειψη.

Τότε κορυφώνεται το πάθος του, γιατί πλήττεται ο όλος άνθρωπος σ' όλα τα επίπεδα της υπάρξεως του.

Ο Θεός εγκαταλείπει τον άνθρωπο;... Είναι δυνατό αυτό;...

Κι εν τούτοις στη θέση του βιώματος της εγγύτητας του Θεού έρχεται στην ψυχή το αίσθημα πώς Εκείνος είναι απείρως, απροσίτως **μακριά**, πέρα από τους αστρικούς κόσμους κι όλες οι επικλήσεις προς Αυτόν χάνονται αβοήθητες στο αχανές του κοσμικού διαστήματος. Η ψυχή εντείνει εσωτερικά την κραυγή της προς Αυτόν, αλλά δεν βλέπει ακόμα ούτε βοήθεια **ΟΥΤΕ** προσοχή. **Όλα τότε γίνονται φορτικά.**

Όλα κατορθώνονται με δυσανάλογα μεγάλο κόπο. Η ζωή γεμίζει από μόχθους κι αναδεύει μέσα στον άνθρωπο το αίσθημα πώς βαραίνει πάνω του η κατάρα και η οργή του Θεού.

Όταν όμως περάσουν αυτές οι δοκιμασίες, **τότε θα δει πώς η θαυμαστή πρόνοια του Θεού τον φύλαγε προσεκτικά** σ' όλες τις πτυχές της ζωής του.

Χιλιόχρονη πείρα, πού παραδίνεται από γενιά σε γενιά, λέει πώς, όταν ο Θεός δει την πίστη της ψυχής του αγωνιστή γι' Αυτόν, όπως είδε την πίστη του Ιώβ, τότε τον οδηγεί σε αβύσσους και ύψη πού είναι απρόσιτα σ' άλλους.

Όσο πληρέστερη και ισχυρότερη είναι η πίστη και η εμπιστοσύνη του ανθρώπου στο θεό, τόσο μεγαλύτερο θα είναι και το μέτρο της δοκιμασίας και η πληρότητα της πείρας, πού μπορεί να φτάσει σε **μεγάλο** βαθμό.

Τότε γίνεται ολοφάνερο πώς έφτασε στα όρια, πού δεν μπορεί να ξεπεράσει ο άνθρωπος.

(σελ 259, αποσπάσματα)

(Πηγή: "Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον")